

Někde, v neprozkoumané části galaxie, na bezejmenné planetě...

Blížím se k východu z obrovské ledové jeskyně mající šířku kilometry všemi směry. Její klenba se tyčí neskutečných padesát metrů vysoko. Věčný stín způsobuje, že je tam trvalý mráz. Uvnitř se tyčí ohromný ledovec zmrzlé vody s vysokou salinitou. Je známkou toho, že na planetě kdysi musela být hustá atmosféra, schopná udržet kapalnou vodu. Možná tu dokonce bylo dno mělkého moře.

Slunce již zapadá za přehradu skal po mé levé ruce a veliká planina přede mnou září ohnivě rudou barvou pod modrofialovou oblohou, na které vrhají stín velké balvany a osamocené malé skály. Na obloze svítí dva srpký měsíce. Jeden velký a jeden malý.

Kousek za mnou jede moje autonomní asistenční nákladní vozítko, kterému říkám familiárně Speedy.

Je to překrásný pohled.

Najednou se na displeji štítu mé přilby objevila červená výstraha. Uslyšel jsem hlas palubního počítače z přistávacího modulu. Samozřejmě mě sleduje na každém kroku a ví, že nejsem na základně.

„Varování! Meteorické bombardování! Doporučuji vrátit se zpět do jeskyně!“

Rozhlížím se, ale nikde nic není vidět. Možná něco zaznamenaly některé z kamer.

Najednou to vidím. V dále začínají dopadat meteority. Jakmile dopadnou, zvíří prach a roztavenou horninu. Tak takhle to tedy vypadá. Zatím jsem to nikdy neviděl na vlastní oči. Chvilku to sleduji. Je to rozhodně podívaná. Úplně jsem zapomněl vrátit se do bezpečí.

„Varování! Vysoká pravděpodobnost zranění neslučitelného se životem! Doporučuji vrátit se zpět do jeskyně!“ Upozorňuje neúnavně počítač.

Odtud na Základnu 1 je to daleko. To nemám šanci bez úhony zvládnout.

Otočil jsem se a spěchám zpět do bezpečí jeskyně.

Najednou do mě něco vrazilo.

„Kde se tu vzal chlap s kladivem?“ Pomyslel jsem si ještě.

Nějaká síla mě zvedla a prudce se mnou mrštila. Bylo to zlomek vteřiny. Přerazilo mě to o Speedyho. Proletěl jsem skrz jeho nákladový prostor a letěl ještě dál. Mnohem dál. Nejdřív šílená bolest. Pak tma.

O sto třicet devět dní dříve...

1. Přistání

Jmenuji se Klork. Eran Klork. Jsem oblečený v lehkém skafandru barvy slonovinové kosti, s velkou přilbou na hlavě a sklopeným štítem. Na prsou, na zádech i na obou ramenech mám znak Korporace pro Terraformaci Planet, zkráceně TerraCorp. Malou modrou planetu s prstencem. Sedím v pilotním křesle, připoutaný několika popruhy tak, že se prakticky nemůžu pohnout. Součástí průhledného štítu přilby je i speciální displej, který zobrazuje nejrůznější údaje. Většinu z nich mi do přilby posílá palubní počítač, umělá inteligence modulu. Nejsem žádný pilot, neabsolvoval jsem žádnou důstojnickou školu pro posádky mezihvězdných lodí. Většinu údajů se ani nepokouším porozumět. Jsem rád, že poznám ukazatel palubního času, o kterém vím, že se, obzvláště u relativistických rychlostí, může velmi lišit od času třeba na planetě, ze které pocházím.

Samozřejmě jsem dával pozor v hodinách fyziky na střední škole, kde nám profesor vysvětloval, že navzdory reklamám v holovizi, nebo propagandě, žádný hmotný objekt v celém širém Vesmíru, ať by měl k dispozici energii třeba celého Vesmíru najednou, nedokáže letět rychleji, než je rychlost světla. Jak je tedy potom možné, že lidstvo zkolonizovalo tolik planet v okruhu tisíců světelných let od původní planety Země za několik málo stovek let?

To je proto, studente Klorku, že lidstvo objevilo některé nové zajímavé způsoby cestování. Nejprve to byl Van Haagenův skokový motor. Obrovské monstrum, které bylo možné nainstalovat jen do obřích

vesmírných lodí. Objekt, v tomto případě vesmírné plavidlo, je obklopeno Černěnko-Vasiljevovým polem, při kterém se, velmi zjednodušeně, objekt vymaní z ohromného zakřivení prostoročasu Vesmíru a kdyby bylo možno pozorovat, což v praxi samozřejmě možné není, co se děje, tak bychom viděli, že Vesmír se začne prudce zmenšovat, čím déle se v tomto poli nacházíme. Stabilita pole je však velmi nestálá a setrvání delší než několik Planckových časových jednotek by vedlo k roztrhání malé prostoročasové bubliny uvnitř něj a my bychom prostě zmizeli. Nešlo by o explozi, ani záblesk. Nic tak epického. Prostě bychom tam v jednom okamžiku byli a v dalším už ne. Na počátku testování tohoto pohonu se stávaly podobné nehody. Obrovské lodě však tímto způsobem mohou za nepostřehnutelný okamžik překonat i několik světelných roků najednou. Rychlost pohybu lodě v prostoru na to nemá žádný vliv. Loď může klidně stát na místě, relativně k bodu počátku její cesty.

Pak jsou tady kvantové brány. Jsou to mnohazměrné fluktuace, které poprvé objevila a popsala před osmi sty lety Sü Ťing-lej a navrhla způsob, jak by se jimi dalo cestovat. Tehdy šlo jen o teorii a trvalo hodně dlouho, než byly poprvé skutečně objeveny a prozkoumány. Tyto fluktuace se ve Vesmíru vyskytují, ale jsou nahodilé a velmi nestálé. Pro cestování, které tato matematická a kvantová astrofyzika popsala, se nehodí. Později však byl objeven způsob, jak tyto objekty vytvářet cíleně, pomocí tak zvaných kvantových bran. Ani nebudu předstírat, že rozumím, byť jen zlomku toho, co nás o tomto zázraku vědy učili. Byl jsem rád, že jsem ze zkoušky z fyziky neprolítnul. Důležité je vědět, že dvě brány, které jsou spolu kvantově provázané, musí být na vzájemně vzdálených místech. Kvantové provázání se musí udělat už při jejich konstrukci. Takže někde, v odlehlém koutě některé sluneční soustavy je sestrojí, propojí, ale nechají je deaktivované. Jakmile jsou totiž aktivované, jsou nějak úzce spjaty s místem, kde se nacházejí. Nejde o to, že by se nesměly pohybovat vůbec. Naopak, klidně mohou obíhat nějakou planetu po stabilní dráze. Ale nesmějí se příliš vzdálit, jinak by se propojení navždy přerušilo. A abych přešel k věci... Jakákoliv menší vesmírná loď může jednoduše vlétnout do fluktuace a o pár okamžiků později se objeví na opačné straně známého vesmíru. Toto cestování je dokonce ještě rychlejší než Van Haagenův skokový motor. A tady je jedno úskalí. Tyto dvě technologie se moc navzájem nemusí, takže lodě vybavené tímto pohonem branami proskakovat nemohou. Dějí se pak totiž údajně šílené věci. Takže, pokud nějaká velká nákladní loď má přepravit skokovou bránu řekněme tisíc světelných let daleko, musela by letět těsně podsvětelnou rychlostí právě těch tisíc let. Což je hodně nepraktické, takže se brány přepravují na vzdálenosti kratší než zhruba dvacet světelných let. V jedné sluneční soustavě jich může být hned několik. Výjimkou nejsou dokonce tři nebo i čtyři brány. Jen musí být od sebe hodně vzdálené, takže pokud cestujete na větší vzdálenosti, musíte často létat týdny nebo měsíce, abyste mohli použít jinou bránu. Pořád je to však mnohem méně, než opravdu někam letět čtyřicet let.

Obě výše zmíněné technologie jsou extrémně nákladné kvůli své náročnosti. Postavit jednu bránu nebo loď se skokovým pohonem stojí asi tolik, jakou by měla hodnotu menší planeta celá ze zlata. No, možná jsem to trochu nadsadil, ale tak se věci mají. Proto si je mohou dovolit jen ty největší galaktické korporace, které mají přístup k ohromným zdrojům. Obojí technologie ekonomicky dávají smysl jen v určitých situacích. Například na propojení dvou velmi hustě osídlených slunečních soustav, kde je potřeba přepravovat nekonečná množství lidí nebo zboží. A samozřejmě pro vojenské účely ze strategického hlediska. Jinak se stále cestuje starými dobrými loděmi s podsvětelnými pohony.

Úplnou novinkou, asi sto let starou, jsou takzvané warpové tunely. On to je vlastně jen od základu přepracovaný koncept Van Haagenova skokového motoru. Na rozdíl od něj je však použitelný výhradně na velmi malé objekty. Jako jsou například mezihvězdné sondy, malé nákladní kontejnery nebo, jako v mém případě, malé přistávací moduly. Výhodou je, že není potřeba nákladný skokový motor, nebo mít na obou koncích kvantovou bránu. Objekt je umístěn do tubusu a ten vás prostě vystřelí jako projektil uzavřený ve warpovém poli. Na počátku objekt letí i tisíckrát rychleji, než je rychlost světla. Ke konci úplně zastaví a pohybuje se jen tou podsvětelnou rychlostí, kterou měl ve chvíli vystřelení. Warpový prak, jak se tomu zařízení říká může být na oběžné dráze i méně významné planety, na

některé orbitální stanici nebo na palubě větší vojenské lodi, jako v mém případě. Účinnost jednotlivých praků se liší, ale dokáží vystřelit na vzdálenost deset až dvacet světelných roků. Tento způsob byl původně využíván pro urychlení dálkových průzkumů neprobádaných slunečních soustav, kdy byly vystřelovány nepilotované vesmírné sondy, aby zjistily, jestli se vůbec vyplatí k takové soustavě letět. Jsou-li tam planety vhodné ke kolonizaci nebo alespoň vzácné suroviny. Později také k posílání zásob nebo vybavení na vzdálené základny nebo malé kolonie, kam by se nevyplatilo instalovat kvantové brány. Nakonec se však zjistilo, že se takto dají posílat i malé kapsle nebo moduly s minimální lidskou posádkou. A tak jsem se stal pokusnou krysou. Byl jsem informován, že úspěšnost přežití letu bývá velká. Okolo 72 procent. Samozřejmě až potom, co mě personál k tomu křeslu připoutal.

Takže, jak už jsem zmínil, sedím připoutaný, neschopen pohybu a třesoucí se plavidlo se snaží všemožně ze mě vytřepat všechny kosti i přes aktivní inerciální tlumiče.

Dodnes nemůžu pochopit, jak to, že když lodě létají relativistickými rychlostmi a na jejich palubě čas ubíhá tak pomalu, a člověk tam zestárne o pár týdnů, zatímco venku plynou celé roky, tak proč u warp pohonu je to obráceně. Celý let trvá sotva sekundu, ale já se tady třesu jako žele tří čtvrtě hodiny, div ze mě nevydrolí všechny kosti.

Třesu se tady a snažím se na to nemyslet. Ani na tu osmadvaceti procentní šanci, že se ta skořápka rozletí dřív, než skončím v normálním Vesmíru. Taky nechápu, jak ten prak zaměřují, abych ten cíl neminul třeba o pár miliard kilometrů, nebo se nevyonořil světelné roky v mezihvězdném prostoru. Chci to vůbec vědět?

Zkrátka, řítím se k nějaké planetě, v soustavě, kterou prý nikdo nikdy neviděl a jsou k ní údaje získané jen z dálkových sond, teleskopů a občasných průletů mezihvězdných lodí, které se dostaly natolik blízko, aby pořídily nějaká užitečná data.

Bylo mi umožněno si o té planetě nastudovat všechno, co bylo k dispozici. Soustava se jmenuje poeticky RT-1208-1164. Planety tam obíhají kolem jediné hvězdy velikosti 0,92S a ví se zatím o pěti. První planeta je žhavý plynný obr v těsné blízkosti od hvězdy RT-1208-1164a s povrchovou teplotou vyšší než je povrchová teplota samotné hvězdy a oběhne ji za pouhých 12 dní. Samozřejmě nemá jméno, jen malé písmeno b. Druhou planetou, která se stane i mým novým domovem, je RT-1208-1164c. Má mít nejméně jednu oběžnici, rovníkový průměr necelých 14 tisíc kilometrů a gravitaci mezi 1,1 až 1,2g. Měla by být bohatá na různé kovy a mít atmosféru, i když nedýchatelnou, s obsahem dusíku, oxidu uhličitého, argonu a dalších stopových prvků.

Vlastně nemůžu uvěřit tomu, že jsem se k tomu upsal. Proč jsem si na chvíli myslel, že to byl dobrý nápad, hrát si takhle na hrdinu?

Kabina se celá třese. Je to velmi nepříjemné. Celou dobu řve ten pitomý alarm a blikají červené majáčky.

„Bude to dobrý, bude to dobrý, bude to dobrý!“ Snažil jsem se ten jekot překřičet.

„Stav systémů je v rámci tolerance.“ Ozval se silně modulovaný ženský hlas.

„Systém podpory života je nominální.“

„Opuštění warp tunelu za 5, 4, 3, 2, 1, 0.“

Kabina se mírně otřásla. Pak se začaly ozývat tlumené rány.

„Varování, prolétáte rojem mikrometeoritů. Šance na zásah a dekompresi je 4-0.5-5 procent,“ Nepříjemný ženský hlas patřil palubnímu počítači. Taky si mohli dát záležet, aby zněl trochu více... lidsky. Ne, že by na tom teď záleželo.

Počle mi stéká pot. Jsem čím dál nervóznější. Jestli v kabině nastane dekomprese vlivem proražení trupu, tak i když přistanu, tak to bez vzduchu na planetě nepřežiju.

„Zaznamenávám hormonální nerovnováhu v krevním oběhu. Váš tep rychle stoupá. Hladina stresu mimo povolenou normu! Pozitivní myšlení je doporučená forma relaxace, jak navodit rovnováhu mysli a těla!“

„Jasně, že jsem ve stresu! To mám jako sakra teď myslet na malá roztomilá koťátka!“ Zařval jsem. Nechápu, proč se počítačům říká umělá inteligence. Tuhle blbost říct nějaký člověk, pošlu ho do prdele!

„Varování! Malá poškození trupu na několika místech. K dekompresi zatím nedošlo.“

„Varování! Vlétáte do prachové bouře. Senzory mimo provoz. Nenulová pravděpodobnost nárazu.“

„Zahajuji přepočítání trajektorie podle dostupných dat ze satelitní sítě.“

„Varování, satelitní síť nedostupná. Pravděpodobně rušení prachovou bouří.“

Vesmíre!!! Copak tohle nikdy neskončí? Ne, osud má zvrácený smysl pro humor. Tohle je teprve začátek. Kdo má viset, ten se neutopí. Eh... Nevím, proč mě napadlo zrovna tohle přirovnání. Snad mi přišlo trefné. Ten alarm mi vážně leze na nervy. Jak dlouho to může ještě trvat, než přistanu? Než se roztříštím o povrch planety. Palubní počítač letí na slepo.

Kabina sebou prudce trhla. Příšerně jsem se lekl a zařval hrůzou. Ne, tohle nebylo přistání. Pořád slyším nepříjemné zvuky tření atmosféry o plášť modulu.

„Brzděné padáky vystřeleny.“

„Zahajuji odhození termálního a anti-kolizního pláště za 5, 4, 3, 2, 1, 0.“

„Plášť odhozen.“

„Varování! Rychlost klesání stále vysoká! Padáky neefektivní.“

„Aktivuji alternativní scénář.“

„Zahajuji nouzový přistávací manévr. Přistávací tryska 2 a 4: Nefunkční. Trysky 1, 3, 5 a 6: V provozu. Udělejte si pohodlí a užívejte si výhled. Vaše šance na přežití jsou 6-0-0-7 procent.“

„Ty zvrácená mrcho!“ Zařval jsem.

Ať mi nikdo neříká, že umělá inteligence nemůže mít smysl pro humor. A pěkně černý. Celý modul se třepa a za okny není nic vidět kvůli prachové bouři. Jestli to přežiju... Jestli. Musím to přežít. Přece jsem se neupsal pro tenhle šílený podnik, abych umřel při přistání. Tyhle moduly nejsou žádný luxusní hotel. Jsou určeny k přežití. Ale myslím si, že inženýři s nimi odvedli dobrou práci. Jsem technik s univerzitním diplomem. Něco jsem si o nich zjistil. Pokud ovšem všechno nebyla jen lživá reklama a všechny údaje nadsazené. Šance na přežití 60,07 procent. Lepší než padesát na padesát.

Jekot sirény přehlušily brzdící tryšky.

„Předpokládané přistání za 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3...“

Ozvala se rána. Kabina se otřásla tak, že jsem si málem překousnul jazyk. Modul narazil o skálu. Náraz byl tak silný, že jsem měl pocit, že ho to roztrhne. Přistihl jsem se, že znovu řvu hrůzou. Ale v tom kraválu můj křik není skoro slyšet. Palubní počítač špatně spočítal naši výšku. Takže zase takový zážrak ten modul nebude.

Modul se začal kutálet. Zvedl se mi žaludek. Doufám, že si nepobleju zevnitř přilbu.

„Varování! Stav nouze! Havárie! Četná sekundární poškození!“

„Zahajuji pokus o stabilizaci za 3, 2, 1, 0!“

Umělá inteligence se snažila kutálení modulu zastavit pomocí manévrovacích trysek. Chce se mi zvracet. Nejen od nervů, ale to kutálení a nárazy jsou jako šílená centrifuga. Připadá mi to jako celá věčnost. Ve skutečnosti uplynulo možná jen méně než deset sekund. Naštěstí jsem v předletové karanténě nic nejedl 24 hodin. Jinak bych opravdu měl teď všechno v přilbě. Fuj! Při tom pomýšlení se mi udělalo zle ještě víc. Nesmím na to myslet.

„Vidím roztomilá koťátka! Vidím koťátka! Vidím... Ááááá!“

Musí se té mrše nechat, že to s manévrovacími tryskami umí. Modul už se jen tak bezděčně nekutálí. Já téměř ve správné poloze. Vibrace jsou čím dál menší. Asi to fakt přežiju. Přinejmenším pár příštích sekund. Pokud jsem nepřistál v moři kyseliny sírové nebo v jícnu stratovuklánu.

A najednou klid. Modul stojí a nehýbe se.

„Nouzový přistávací protokol ukončen.“ Oznamuje hlas. Jak já tomu počítači závidím, že nemá žádné pocity!

Zavřel jsem oči. Zhluboka dýchám. Musím se uklidnit. Ne. To vážné nejde.

„Vypni konečně ten alarm!“ Zařval jsem. Už ani o vteřinu déle.

Konečně ticho. Ticho!

„Počítači, jaký je stav přistávacího modulu.“ Srdce mi divoce bije a já zrychleně dýchám. Ne, skoro hýkám.

„Narušena integrita vnějšího pláště.“

„Integrita vnitřního pláště 1-0-0.0 procent.“

„Mikrofúzní reaktor funkční. Výkon nominální.“

„Stav interních akumulátorů 7-4.0 procent.“

„Systém podpory života nominální.“

„Zásoby vzduchu 1-0-0.0 procent.“

„Kvalita atmosféry v rámci platných parametrů.“

„Zásoby vody 1-0-0.0 procent.“

„Recyklátory funkční.“

„Palubní výrobek funkční.“

„Anténní systém: Nefunkční. Pozor, chyba! Pravděpodobné poškození při nouzovém přistání.“

„Palivo trysek: 8.0 procent.“

„Stabilita kabiny po přistání, v rámci tolerance. Minimální sklon.“

„Vypínám inerciální tlumiče.“

Poslouchal jsem to se smíšenými pocity. Dobrá, tak pár dní přežiju. Když budu opatrný a budu správně recyklovat, vzduch a voda mi vydrží nejspíš měsíce. Horší to bude s jídlem. Ve skřínce je ho jen asi na deset dní. Že si budu jídlo vyrábět nebo pěstovat, to je utopie. Možná za pár měsíců, když všechno půjde dobře. Můžu si snížit příděl jídla na polovinu, ale víc jako tři týdny nevydržím.

„Počítači, jaká je situace venku,“ zeptal jsem se.

„Varování! Prostředí neslučitelné se životem.“

„Úroveň radiace převyšuje desetinásobek povolené normy. Doporučeno vycházet po západu slunce.“

„Vystavení přímému ozáření delší než 6-0 minut způsobí nevratné poškození vaší DNA.“

„Vystavení delší než na 3-0 minut denně způsobí poškození kůže.“

„Silné magnetické pole planety odstíní velkou část kosmického záření a solárního větru.“

„Pobyt uvnitř kabiny modulu bezpečný.“

„Pro pobyt ve vnějším prostředí je doporučeno dodatečné stínění. Poradte se prosím s technologickou databází.“

„Venkovní atmosférický tlak: 1-0-0-0.0 Pascalů.“

„Aktuální teplota vzduchu: mínus 2-7.0°C.“

„Předpokládaná teplota přes den maximálně 2-0.0°C. V noci minima -8-0.0°C.“

„Složení atmosféry: Argon: 3-5.0 procent, Dusík: 3-5.0 procent, Oxidy síry a dusíku 2-7.0 procent. Oxid uhličitý: 1 procento. Metan: 1 procento. Stopové množství vodních par.“

„Atmosféra je svým složením vysoce toxická pro lidský organismus. V minimálním množství může způsobit podráždění očí, sliznic nebo kůže. Ve vyšší koncentraci těžká poranění nebo okamžitou smrt. Váš skafandr by vám měl poskytnout spolehlivou ochranu.“

„Varování! Detekována silná bouře! Prachové částičky mohou působit abrazivně a poškodit váš skafandr. Doporučeno setrvat v bezpečí kabiny dokud se nezlepší počasí.“

Tohle je zlé. Čekal jsem, že půjde o planetu s nedýchatelným vzduchem, ale ne, že bude téměř bez vzduchu. Jak si TerraCorp může myslet, že jedinec může provádět pokusy s terraformací planety v takových podmínkách?

Zapomněl jsem se zmínit? Ano, byl jsem vyslán, abych zahájil terraformační proces na neznámé planetě. V dnešní době korporace disponují obřími terraformačními loděmi se skokovými motory,

kteří dokáží během několika málo let mrtvou planetu přeměnit v ráj. No, přinejmenším je tam pak tekutá voda a dýchatelná atmosféra. Vysoce invazivní druhy rostlin za krátkou dobu zkolonizují planetu a přemění mrtvý povrch na úrodnou půdu. Pak jsou vysazeny teprve užitečné rostliny, kterým se daří v úrodné půdě lépe a vytlačí tak původní invazivní druhy. Tahle fáze trvá desítky až stovky let, ale na konci máme planetu pozemského typu. Obyvatelná je však už v prvních letech.

Jenže, použití terraformační lodě stojí obrovské prostředky s nejistou návratností. Některé planety totiž i přes veškerou snahu nejsou pro trvalé osídlení vhodné. Například se může objevit nějaká nepředvídaná přírodní síla. Černé díry, magnetary, supernovy, časoprostorové distorze, nestabilita hvězdy, smrtící záření, seismická a tektonická činnost mimo únosnou mez. Excentrická dráha některých jiných planet, které svojí gravitací způsobují prudké změny oběžné dráhy terraformované planety a mnoho dalších věcí. Navíc, planet je ve vesmíru příliš mnoho a terraformačních lodí je málo. Některé korporace jako třeba TerraCorp přišly na to, že i přes velký příslib nových obyvatelných planet je tohle velmi riskantní a potenciálně prodělečný podnik.

Našly způsob, jak to provést jednodušeji, levněji a v mnohem širším měřítku. Jsou vysíláni pionýři, kteří přistanou na planetě, provedou prvotní průzkum, najdou dostupné zdroje a zahájí pomalou přeměnu planety. Ne, jednotlivec nemůže planetu přeměnit sám. Započne však celý proces. Zaznamenávají se všechny události a potom se předávají subprostorovým spojením supervisorovi v Centrále. Centrála pak může dodatečně rozhodnout, jestli na planetu vyšle celý tým nebo ne. Za příslib velkého zisku a dalších výhod se na neznámé planety vydávají odvážní a vyškolení průzkumníci, aby z ničeho vybudovali něco. Korporace jim dá přístup ke všem potřebným technologiím. V první fázi, která může být různě dlouhá v závislosti na aktuální situaci a také schopnostech té osoby jde o vytvoření první základny a zajištění naprosté nezávislosti na dodávkách vody, vzduchu a potravin. Později jsou budována zařízení, kdy se má otestovat, zda li vůbec může na planetě existovat život. Pokud ano, tak v dalším kroku jsou budována rozměrná terraformační zařízení, která pomalu mění prostředí. Jsou-li výsledky slibné, vyšle Centrála další kolonisty. Pokud ne, projekt je ukončen. Je to možná zdlouhavé, ale nesrovnatelně levnější, než rovnou poslat extrémně drahou výpravu.

Všechno to zní velmi jednoduše. Na papíře to taky jednoduché je. Realita je však úplně jiná. Ze začátku se našlo dost odvážlivců, ale většina zemřela dříve, než se někam posunula. Ano, existovaly případy, kdy se to podařilo, ale úspěch celého projektu byl menší než desetina procenta. Zájemců ubylo. Některé korporace od tohoto šíleného plánu upustily. Nevyplatil se. Ale kreativní vedení TerraCorpu přišlo s inovací. Vězení jsou plná zločinců a korporaci stojí nemalé prostředky udržovat vězeňský systém v provozu. Byl zaveden trest smrti. A to nejen za vraždy nebo jiné hrozné zločiny. Ale i za mnohem menší přestupky. Vězeň dostal nabídku, buď smrt v přetlakové komoře nebo doživotní nucené práce v dolech nebo farmách. Novinou je nabídka, že se vězeň může přihlásit jako „dobrovolník“ pro terraformaci planety. Nebudou mu vyplácet žádnou bohatou odměnu, ale bude mu zcela vymazán trest a po návratu může začít nový život nebo se na nové planetě může usadit. Znělo to lépe než doživotní nucené práce bez vyhlídky na svobodu. Jenže společnost se neunavovala varovat tyhle „dobrovolníky“, že jdou vlastně dobrovolně umřít na nehostinnou planetu s jedovatou atmosférou, kyselými dešti, gama záření z nejbližší neutronové hvězdy nebo častými zemětřeseními. Jejich úkolem je přežít a přijít na způsob, jak z tohoto pekla udělat ráj. Potíž je, že na tomhle si často vylámal zuby i skutečný odborník. Vězeň je však třeba přístavní dělník, prodavač v obchodě nebo třeba účetní v kanceláři. Dostane základní výcvik v přežití, naučí se ovládat nezbytná zařízení a dostane školení v tom, jak postupovat, aby dosáhl cíle. Je to jako by vás někdo posadil do rakety a řekl. Tenhle knoflík to odstartuje a tímhle se řídí směr letu. Zbytek je na vás. Přesto spousta lidí, stejně jako já, raději zvolí tuhle šílenost jako možnou naději na přežití, než by si vybrali smrt v přetlakové komoře nebo dřinu v uranových dolech.

Co budu dělat? Musím přemýšlet. Venku řádí ta prachová bouře. Takže teď budu mít možná trochu více času dát si věci v hlavě dohromady. Měl jsem štěstí. Přistál jsem relativně bez úhony. Snad

nestojíme někde na nějakém šíleném útesu nebo v kilometr hluboké strži. Snad jsme na rovné ploše. Ale to asi počítač nezjistí, dokud nebude přijatelná viditelnost. Jen doufám, že tahle bouře nepotrvá týdny nebo měsíce. To by pak se mnou byl konec. A snad...